

5. ระบบเสียงมีความสำคัญในการยืมคำภาษาอื่นมาใช้อย่างไรบ้าง

ภาษาแต่ละภาษาย่อมมีระบบเสียงแตกต่างกันไป แม้ภาษาที่ใกล้เคียงกัน เช่น ภาษาบาลีกับภาษาสันสกฤต ก็ยังมีระบบเสียงไม่เหมือนกัน เราได้ทราบมาแล้วว่าภาษาสันสกฤตมีพยัญชนะ ศ ษ และสระ ไอ เอา ฤ ฌ และ ญ ซึ่งภาษาบาลีไม่มี เมื่อคำในภาษาสันสกฤตใช้พยัญชนะและสระเหล่านี้ ภาษาบาลีก็ต้องหาพยัญชนะและสระอื่นที่คนมีอยู่มาใช้แทน เพื่อให้คำที่มีความหมายอย่างเดียวกันมีอยู่ในภาษาของคนบ้าง ดังตัวอย่างในหนังสือ บาลีสันสกฤตในภาษาไทย¹ ซึ่งบางคนคงได้อ่านมาแล้ว เช่น เมื่อภาษาสันสกฤตใช้ ฤ ภาษาบาลีจะใช้ อะ อิ อุ แทน ดังนี้

	<u>สันสกฤต</u>		<u>บาลี</u>
ฤ	มฤต		<u>อะ</u> มต
	คฤห		คห
	หฤทถ		หทถ
ฤ	ฤทุธิ	<u>อิ</u>	อิทุธิ
	ฤษิ		อิสิ
	คฤณ		คิน
	มฤค		มิต
ฤ	ฤตุ	<u>อุ</u>	อุตุ
	ฤษภ		อุสภ
	มฤชา		มุสา
	วฤฤษ		รุฤษ

เป็นต้น

¹ ศาสตราจารย์ ดร.บรรจบ หันดูเมธา, บาลีสันสกฤตในภาษาไทย. กรุงเทพมหานคร: มหาวิทยาลัยรามคำแหง, 2523, หน้า 71-72.

ภาษามลายูก็น่าจะไม่มีเสียงสระและพยัญชนะบางเสียง เพราะเมื่อมีคำภาษาอังกฤษมาใช้ มักจะต้องใช้เสียงที่คนมีอยู่แทนเสียงอังกฤษที่คนไม่มี เช่น

	<u>อังกฤษ</u>		<u>มลายู</u>
	<u>ch</u> machine		<u>s</u> mesin
	couch		kaus
	<u>sh</u> commission		<u>s</u> komisen
	station		stesen
	<u>f</u> office		<u>p</u> opis

เป็นต้น

ภาษาจีนยังมีความลำบากขึ้นไปอีก เพราะมีข้อจำกัดด้วยเรื่องตัวอักษรที่มีอยู่ เสียงที่ถ่ายทอดมาจากคำต่างประเทศจึงมักจะห่างไกลจากเสียงของคำต่างประเทศนั้นๆ เช่น

<u>อังกฤษ</u>	<u>จีน</u>	
cocoa	可	可
	เคอ	เขอ (จีนกลาง)
	คอ	ค้อ (แต้จิ๋ว)
	โค	โฮ (กวางตุ้ง)
chocolate	朱	古 力
	จู	กู ลี (จีนกลาง)
	จู่	โก่ว ลัก (แต้จิ๋ว)
	จู้	กู่ เหล็ก (กวางตุ้ง)

เป็นต้น

ภาษาญี่ปุ่นก็มีปัญหาในเรื่องระบบเสียงคล้ายๆกับภาษาจีน ถึงแม้จะสร้างอักษรคะตะคะนะ-ไว้เขียนคำที่อืมมาจากภาษาต่างประเทศแล้วก็ตาม แต่ระบบเสียงมีอยู่จำกัด คำภาษาต่างประเทศที่รับเข้ามาใช้ซึ่งโดยมากเป็นคำภาษาอังกฤษ จึงออกเสียงต่างไปจากภาษาเดิมมาก เพราะภาษาญี่ปุ่นขาดเสียงสระและพยัญชนะไปหลายเสียง เช่น

	<u>อังกฤษ</u>		<u>ญี่ปุ่น</u>
<u>er</u>	butter	<u>a</u>	batā
	sweater		susētā
<u>l</u>	lighter	<u>r</u>	raitā
	lemonade		remenīdo
	elevator		erebetā

บางทีจะใช้เสียงสระเติมหลังตัวสะกดบางมาตราหรือแทรกกลางระหว่างพยัญชนะควบ-
กล้ำ เช่น

	<u>อังกฤษ</u>		<u>ญี่ปุ่น</u>
<u>เติม o</u>	chocolate		chokorēto
	record		rekōdo
<u>เติม u</u>	necktie		nekutai
	night club		naito kurabu
	sauce		sōsu

เป็นต้น

คำเหล่านี้คนไทยออกเสียงได้เหมือนหรือใกล้เคียงกับคำในภาษาเดิมเป็นส่วนมาก คำ-
ที่ยกมาเป็นตัวอย่างหลายคำเราก็ใช้ทับศัพท์อยู่แล้ว เช่น โกลโก้ ช็อกโกแลต ไนต์คลับ ซอส
บางทีก็ตัดพยางค์เสียบ้าง เช่น lemonade เป็น น้ำมะเน็ค เป็นต้น แต่ระบบเสียงของ-
เราก็งงขาดเสียงบางเสียงอยู่นั่นเอง ซึ่งเราแก้ปัญหาได้โดยเอาเสียงที่ใกล้เคียงกันมาใช้-
แทน

สรุป

ระบบเสียงมีความสำคัญมากในการรับคำภาษาอื่นเข้ามาใช้ในภาษาของเรา ถ้าระบบ-
เสียงเหมือนกัน เราก็รับคำนั้นๆมาใช้ทับศัพท์ได้โดยง่าย แต่ภาษาแต่ละภาษามักมีระบบ-
เสียงต่างกันไปมากบ้างน้อยบ้าง ในการรับคำภาษาอื่นมาใช้จึงต้องพยายามหาเสียงที่-
ใกล้เคียงกันมาแทนเสียงในภาษาอื่นที่ตนไม่มี มิฉะนั้นก็ต้องรับคำเหล่านั้นมาใช้ในลักษณะ-
อื่น เช่น แพลศัพท์ เป็นต้น